

Tänään se tapahtuisi. Tänään vihdoinkin voitaisin pahimman pelkoni. Pelkoni josta olen kärsinyt koko ikäni, jota olen hävennyt, jonka vuoksi olen jopa vihannut itseäni. Monesti aiemminkin olen koettanut päästä siitä eroon, kertaakaan en ole kuitenkaan siinä onnistunut. Perkele, aikuinen mies, ja pelkää mokomaa asiaa. Niin monta kertaa olen tuon lauseen itselleni huutanut. Nyt se kuitenkin tapahtuisi, tänään voitaisin itseni, näin olen päättänyt. Katson kelloa, tunti aikaa h-hetkeen. Huomaan edellisestä kellon vilkaisusta kuluneen vasta muutamia minuutteja. Jännitys sisälläni kohoaa kuitenkin minuutti minuutilta. Käteni alkavat täristä, ja tunnen pienen hikinoron valuvan pitkin niskaani. Suutani kuivaa. Koetan saada ajatukseni muualle lukemalla netistä päivän lehtiä. Ei siitä mitään tule, ajatukseni karkaavat koko ajan kohti tulevaa. Katson taas kelloa, reilu kymmenen minuuttia on kulunut. Päätän alkaa valmistautumaan tulevaan, ja suljen koneeni. Nousen pöydän äärestä, ja kävelen ikkunan luokse katsomaan millainen ilma ulkona vallitsee. Harmaa pilvimassa levittäytyy edessäni talojen kattojen päälle ja peittää koko taivaan. Pieniä sadeepisaroita voi myös erottaa tihkuvan katoille muodostuneisiin lammikoihin. Taivaskin itkee kohtaloani, ajattelen synkkänä kun peräännyin ikkunan luota. Nuuhkaisen kainaloitani ja päätän pestä ne. Olisihan se noloa haista hirveältä hielältä, voisivat vielä luulla, että peloissani hikoan. Naurahdan ääneen ajatukselleni lavuaarin ääressä. Nappaan vieressä roikkuvan käsipyyhkeen ja kuivaan kainaloni huolellisesti. Etsin vielä kaapista deodorantti purkin ja levitän sitä huolellisesti, toivoen sen auttavan myöhempään hikoiluun, jonka tiedän tapahtuvan. Siirryn wc:stä makuuhuoneeseeni valitsemaan vaatteita. Vaatekaapissani vallitsee melkoinen sekasotku. Pari kertaa vuodessa tulee puuska jolloin järjestelen vaatteeni siististi kaappiin, mutta yleensä jo muutaman viikon päästä vaatteet ovat siellä taas hujan hajan. Valitsen tummanpunaisen paidan, koska ajattelen sen ehkäisevän sekä hikintahrojen, että deodorantin jäämien näkymisen tehokkaimmin. Punainen ei ole mikään lempiväri, yleensä pukeudun mieluiten mustaan tai harmaaseen. Jalkaani etsin alahyllyltä ainoat puhtaat farkkuni. Katsahdan taas kelloa, aikaa on juuri sopivasti siihen, että kävelen määränpäähäni. Etsin vielä eteisen kaapin ylähyllyltä sateenvarjoni. Katson sitä, ja mietin kehtaanko ottaa sen mukaani. Varjo on muuten ihan tyylikäs, mutta siihen on painettu suuria, vihreitä hampunlehden kuvia. Yhdellä sivulla lukee sentään pienellä "Amsterdam". Ostin varjon käydessäni pari vuotta sitten Amsterdamissa. Sade yllätti heti kun lentokenttäjuna saapui keskusasemalle, joten nappasin lähimmästä myyntikojusta ensimmäisen käteeni osuneeni sateenvarjon sen kummemmin sitä katsomatta. Eihän se tuossa vapauden kaupungissa mitään ihmetystä herättänyt, mutta muutaman kerran sitä sen jälkeen Suomessa käyttäessäni sain kummallisia katseita osakseni, tai näin ainakin kuvittelin. Olin sen sitten haudannut useaksi vuodeksi kaappiin, kunnes se nyt sieltä käteeni taas osui. No, ei voi mitään, muutakaan varjoa ei ole. Eihän tuossa sitä paitsi sentään mitään kulleja ole kuvattuna, kuten jossain damissa vastaan tulleissa varjoissa. Lasken varjon eteisen lipaston päälle odottamaan siksi aikaa kun laitan kengät jalkaani. Nauhojen sitomisesta ei tahdo tulla mitään kun käteni alkavat jälleen täristä ajatukseni suuntautuessa taas tulevaan. Parista oikeasta hampun lehdestähän vois nyt olla apua, tuumin puoli ääneen. No oikeasti en ole koskaan mitään tupakkaa, viinaa tai kahvia kovempia huumeita edes kokeillut, enkä tule kokeilemaankaan. Nyt ei oikein sitä viinakaan voi ottaa, joten joudun tästä koettelemuksesta selviämään nyt ihan selvin päin. Nappaan kaapista vielä takin päälleni, kaappaan varjon kainalooni ja suutaan ovesta hissille. Hississä matkalla viidennestä kerroksesta alaspäin katselen itseäni peilistä. Sieltä katsoo suhteellisen roteva, sänkipäinen, kolmekymppinen mies. Parin päivän parransänki kohoaa kasvoilla. Silmien alta erottuvat mustat silmäpussit huonosti nukutun yön jäljiltä. Myös iän tuomia uurteita alkaa olla näkyvissä silmäkulmissa. Joku puolittutu on joskus sanonut, että muistutan ihan jotain rosvopäällikköä kun

annan partani kasvaa. Kohta tätä rosvopäällikköä sattuu niin saatanasti, tuumin ja irstävän pelkästä ajatuksesta. Samalla hissi pysähtyy pohjakerrokseen. Sade on yltenyt, joten avaan varjoni saman tien kun pääsen ovesta ulos. Pihalla vastaan tulee samassa talossa asuva noin viisikymppinen vanhapiika, kuka on joskus taloyhtiön grilli-illassa yrittänyt ehdotella lähempääkin tuttavuutta. Tervehdin häntä nopeasti ja hän katsoo ensin pitkään minua ja varjoani kunnes hymisee hiljaa jotain vastaukseksi. Jatkan matkaani hänestä sen kummemmin välittämättä. Katson kelloani, olisin juuri ajoissa paikan päällä kun kävelisin reippaasti. Hyvä niin ajattelen, mitä vähemmän aikaan joutuisin odottamaan sitä vähemmän kerkiäisin panikoimaan. Kävelen alaspäin viettävää mäkeä pitkin, ja käännyin seuraavasta kadunkulmasta vasemmalle kohti kaupungin itäistä osaa. Sade vain yltyy, ja on jo kastellut housuni märiksi polven korkeudelle saakka. Koetan varoa kadulle syntyneitä lammikoita parhaani mukaan väistelemällä ja hyppimällä niiden ylitse, mutta siitä huolimatta kenkäni ovat jo litimärät, ja päästäneet vettä sisään niin, että sukkanani ovat myös jo kastuneet. Saan tietysti tästä saatanan reissusta vielä jonkun flunssankin, noidun itsekseni. Lähestyessäni määränpäättäni huomaan kuinka sykkeeni kiihtyy ja hengittäminen käy vaikeammaksi. Koetan hieman hiljentää tahtia ja saada itseni rauhoittumaan. Näen jo rakennuksen minne olen matkalla, se kohoaa muutaman matalamman talon takaa massiivisen näköisenä kolossina kohti taivasta. Sen harmaa betonikuori ja pienet ikkunat yhdistettynä tuohon jyrkävään olemukseen pienten talojen keskellä tuovat mieleeni menneen neuvostoliiton aikaisen arkkitehtuurin. Käteni alkavat taas täristä, ja jalat tuntuvat hervottomilta, mutta pakotan itseni jatkamaan matkaa. Oksettava olo alkaa myös vaivata ja palan tunne kuristaa kurkkuani. Siitä huolimatta jatkan matkaani määrätietoisesti kohti alaovia. Nyt ei saa enää peräännyä toistan itselleni ääneti. Tarraan kädelläni kiinni oven kahvasta ja vetäisen sen auki. Huohotan jo ääneen, ja askeleeni käyvät koko ajan raskaammiksi. Astun sisään suureen aulaan. Ravistelen varjostani suurimmat vedet pois, ja taitan sen kasaan. Vasemmalla puolellani näen taulun jossa kerrotaan mitä missäkin kerroksessa sijaitsee. Tiedän jo etukäteen olevani matkalla kolmanteen kerrokseen. Yleensä viimeistään tässä vaiheessa olen kääntynyt ja juossut tieheni. Tällä kertaa kävelen hitaasti, mutta varmoin askelin kohti hissejä. Yksi hisseistä on valmiina kerroksessa ja astun sisään. Painan tärisevin käsin kolmoskerroksen nappulaa ja tuijotan itseäni peilistä. Otsani ja sänki päälakeni on aivan hiestä märkänä, samoin kainaloista tuntuu hiki valuvan pitkin kylkiäni. Kasvoistani on veri paennut. Puristan edessä olevaa kaidetta rystyset valkoisena. Jalkani tuntuvat pettävän alta minä hetkenä hyvänsä. Hissi pysähtyy, käännyin ympäri ja näen kuinka ovet aukeavat edessäni. Tuntuu kuin eläisin hidastetussa maailmassa, auki liukuvien ovien takaa tulee kirjain kerrallaan esiin määränpääni. Hissin ovet kolahtavat kokonaan auki. Koetan ottaa askeleen eteen, mutta en pysty. Tuijotan vain vastapäistä ovea ja sen tekstiä. Nostan tärisevän käteni kohti hissien pohjakerroksen nappulaa. Vittu, huudan ääneen ja painan nappulaa. Hissin ovet sulkeutuvat hitaasti edessäni, peittäen samalla vastapäisen oven tekstin; Hammaslääkärikeskus.